Rugby 1860...

Rugbyul — aşa cum se juca cu aproape 100 de ani în urmă — după un tablou al pictorului francez Henry Rousseau (după «Paris-Soir»).

REFUZUL D-LUI CHIŢU

La cheiul actualităţii sportive, evenimentele au ancorat din nou numele d-lui avocat Jean Chiţu. Numele acesta se leagă de realizări prea importante, în boxul românesc, pentruca readucerea sa în discuţie să poată surprinde pe cineva.

La Ploeşti, boxul a repurtat eminente victorii de popularizare, datorite exclusiv d-lui Chiţu. S'a instalat acolo, prin stăruinţa d-lui Chiţu, o admirabilă sală de antrenament. I s'a adus un bun maestru. I s'au cumpărat aparatele de cari are nevoe o sală serioasă. Elevii s'au înmulţit zi de zi. Şi zi de zi, elevii aceştia au repurtat victorii cari onorează boxul ploeştean.

Din râvna aceasta discretă şi continuă au răzbit în notorietate nume noui de campioni aplaudaţi. O puzderie întreagă de amatori şi un admirabil profesionist, a cărui siluetă este fixată şi astăzi în orizontul nădejdilor de campionate europene, ale boxului românesc: Gh. Popescu...

Dar nu numai atât.

In cadrul provincial al Ploeştilor, boxeurii bucureşteni au găsit adesea prilejuri de câştig şi afirmare. Au fost organizate, la Ploeşti, numeroase reuniuni profesioniste. Au fost organizate campionate naţionale şi gale internaţionale.

Iar anul trecut, organizările din Capitală au prins o pulsaţie viguroasă, prin aceiaşi oportună şi utilă intervenţie a d-lui avocat Jean Chiţu.

Când nimeni nu mai avea, în Capitală, pasiunea pagubelor pricinuite de organizările mari de box, d. Chiţu şi-a extins activitatea şi în Bucureşti. Cu banii săi şi sub egida grupării pe care o prezidează, Capitala a retrăit activitatea — aproape ne mai sperată — a unor organizări de răsunet.

A fost organizată, întâi o reuniune de succes la „Arenele Romane".

Apoi, d. Chiţu a riscat 700.000 de lei — şi a pierdut 100.000 — în gala care i-a adus lui Toma Aurel galonul de campion al Europei, la categoria cocoş.

Un astfel de pionier ar fi recoltat — oriunde — doar simpatii şi gratitudine.

Mulţimea anonimă a spectatorilor şi a meseriaşilor pugilisticei, i-au dat dovada acestei gratitudini. Pretutindeni, în această lume, numele d-lui avocat Chiţu este pronunţat cu simpatie.

Doar „Federaţia română de box" nu i-a acordat întotdeauna o dreaptă preţuire. La perfectarea matchului Toma Aurel—Decico, au fost ridicate în calea organizatorilor, repetate obstacole de şicanare. După gală, d. Chiţu a fost „invitat" la Federaţie, pentru a i se face „imputări" în legătură cu organizarea.

Dece?...

Fiindcă aşa pretindeau atunci câţiva oficiali torturaţi de febra răfuelilor electorale.

Fiindcă aşa pretinde legea veche a ingratitudinei.

Acum, opiniile oficialităţii par să fi fost renovate.

F. R. Boxul pare să fi intrat în şleaul adevăratului său drum. Şi-a inventariat adversităţile, şi a hotărît să renunţe la câteva. In primul rând, — fireşte — la neînţelegerea cu d. Chiţu.

D. Aureliu l-a vizitat la Ploeşti pe d. Chiţu. S'a străduit, într'o pledoarie destul de lungă, să-i cauterizeze mâhnirea pe care, în mod injust i-au pricinuit-o anul trecut, câţiva oficiali.

„Federaţia română de box" şi-a însuşit acest demers, oferind oficial d-lui avocat Jean Chiţu, un loc într'o comisiune de conducere.

D. Chiţu — fireşte — a refuzat, dovedind o intransigenţă care nu poate să fie frântă cu gratificaţia unui titlu oarecare de oficial.

F. R. Boxul n'avea de unde să cunoască tăria acestei intransigenţe. F. R. Boxul nu cunoaşte multe lucruri.

Dar faptul, că a încercat să arunce o punte de legătură peste prăpastia vechilor neînţelegeri între oficialitate şi utilul promotor ploeştean, este pildui'or.

Se poate crede că oficialitatea boxului românesc a încetat să mai fie torturată de febra vechilor răfueli. Că vechile adversităţi au fost trecute la rebut.

Că — în sfârşit — cuminţenia şi prietenia alcătuesc astăzi singura busolă de orientare a oficialităţii pugilistice.

Refuzul d-lui avocat Jean Chiţu a prilejuit această constatare îmbucurătoare.

O dată mai mult, atitudinea sa foloseşte boxului.

George Fulga

Nu e goal!...

Matchul de Cupa Franţei, Strassbourg—Red Star (3-1). Cu o săritură extraordinară, Gonzales, portarul lui Red Star, trimite balonul peste bară. In stânga sunt Ortin şi Chantrel.

LA O CAFELUŢĂ CU... MOŢI SPAKOW

— Ce-ar fi să beau o «cafeluţă» cu Moţi Spakow? — m'am întrebat aseară.

Evident, faptul n'ar surprinde pe nimeni, ba am putea spune că ar trece neobservat, dacă n'ar fi înserat la această rubrică...

De unde-l iei însă pe Spakow, când el a plecat în condiţiuni atât de misterioase? Unde-l poţi găsi, dacă nu personal, măcar telefonic? Cum să-l dibuieşti în Atena aceea imensă, care cuprinde aproape toată Grecia? Şi dacă n'o fi în Atena?...

O idee salvatoare m'a scos însă din impas: am cerut federaţia de box din Atena.

Eram convins că Moţi trebue să fie pe acolo, în căutarea unui angajament. Şi nu m'am înşelat.

Am căpătat imediat legătura «cu boxeurul român Spakow».

— Să trăeşti Moţi.

— Noroc, noroc.

— Ascultă Moţi, am o propunere...

— Pentru un match?

— Nu! Vreau să-ţi propun să bem o cafeluţă...

— Ca să nu te refuz...

— Mulţumesc de atenţie. Dar până se mai răceşte cafeluţa, mai spune-mi câte ceva despre tine.

— Ce să-ţi spun, nici n'am terminat bine voiajul, şi am încercat prima deziluzie...

— Adică?

— Eu plecasem, să-mi încerc norocul, peste mări şi ţări. Dar abia am scăpat de mări şi am dat peste... ţări.

— Bravo dom'le, te ţii de glume. Se vede că nu-ţi merge rău...

— Iţi atrag atenţia să nu-mi vorbeşti la singular, că suntem trei: eu, Camelia şi Eugenia.

— In cazul acesta nu vă merge rău...

— Slavă Domnului, nu prea avem ce ne văita. Chiar deunăzi am avut două angajamente...

— Cum se poate dom'le, noi să nu ştim nimic?

— Nu e vorba de angajamente de-ale mele. Săptămâna trecută, la un bal, Cornelia a fost angajată la un tango, iar Eugenia la un vals...

— Dupăcum văd eu, cârnule, surorile astea tot sunt bune la ceva.

— Şi încă ce bune! Vom turna un film.

— Cum ţi-a venit ideea?

— Am fost inspirat de Fred Astaire şi Ginger Rogers, cari au jucat în «Swing». Eu şi cu surorile, vom juca «Uppercut».

— Văd că ai proecte mari. Asta înseamnă că nu ne vom vedea atât de curând...

— Cred că nu. Dealtfel am intenţia să mă stabilesc aici. O să deviu un adevărat ateneu.

— Cum? Atheneu?

— Desigur, rămân la Atena.

— Aha! Atenian?

— Da, da, atenian.

— Păi dacă n'o să boxezi, ce-o să faci la Atena?

— Am găsit o soluţie genială. Grecia l-a pierdut pe Humi, care a plecat la Venus, în schimb mă va câştiga pe mine!

— Dar Humi era footballist?!

— O să joc în locul lui, fiindcă am devenit footballist.

— Da? Şi pentru cine te-ai legitimat?

— Legitimat? A, da. M'am legitimat de multe ori, că pe aici se fac cam des razii poliţieneşti.

— Foarte bine că te-ai lăsat de box. Iţi urez succes în noua carieră. Dar mi se pare că te-ai lăsat de box din cauza greutăţii...

— Păi te cred. E cea mai mare greutate să găseşti pe aici un adversar cu care să boxezi...

— Nu m'ai înţeles. Eu am crezut altceva. Mă refeream la greutatea corpului...

— Da, e adevărat. Nu mai pot boxa în limitele categoriei în care am activat atâta timp. Când am plecat din Bucureşti, eram în categoria grea, când am ajuns la Atena am intrat în semi-grea, şi decând m'am stabilit aici sunt în... pană.

A. Nol

De prin lume adunate...

MISS AARONS, PROFESIONISTA

Fosta campioană mondială de ping-pong, care a rămas în concursul dela Baden cu d-ra Pritzi la locul doi — neadjudecându-se nici uneia titlul, — întreprinde acum un turneu în Anglia.

Miss Aarons însă nu s'a mulţumit cu veniturile modeste pe care i le-au asigurat organizatorii turneului, ci s'a angajat la un cabaret, unde a jucat cu lituanul Glickmann, în întuneric cu mingile fosforscente. Federaţia engleză şi cea americană, luând cunoştinţă de acest angajment al renumitei Aaarons, au descalificat-o ca profesionistă.

Este însă interesant că miss Aarons a figurat şi în anul trecut în cabaretele din America, cu exibiţii de ping-pong şi totuşi federaţia americană a înscris-o şi a trimis-o la concursurile dela Baden.

Dacă Miss Aarons s'ar fi înapoiat în America, ar fi putut rămâne şi astăzi amatoare deşi este programată în Statele-Unite.

UN STADION BINE PLASAT...

Ziarul «Sport» din Zürich scrie următoarele:

Intr'un orăşel din Elveţia de Sud a fost programat un match de campionat foarte important.

Arbitrul delegat a avut o convorbire, înaintea matchului, cu unul dintre conducătorii echipei locale.

«Aveţi o arenă foarte bine situată», a declarat arbitrul, foarte politicos.

— Ştiu, a răspuns modest gazda. Priviţi împrejurimea: acolo, în partea dreaptă este spitalul, lângă el cimitirul. Iar de cealaltă parte, spre stânga, e casa de nebuni. Insfârşit acolo, ceva mai departe e un canal, cu apă destul de adâncă. O arenă bine situată. Interesant este că n'am pierdut încă nici un match pe arena noastră.

Şi n'au pierdut nici de data aceasta...

RICARDO ZAMORA DESPRE CUPA FRANŢEI

Prezenţa internaţionalului spaniol Ricardo Zamora la matchul Red Star-Racing Strassbourg, a mărit atracţiozitatea acestei întâlniri.

După cum se ştie, fostul portar al echipei Spaniei este o figură bine cunoscută la Paris şi publicul îşi mai aminteşte încă de emoţiile şi deziluziile procurate suporterilor francezi cu ocazia întâlnirilor Franţa—Spania, când intervenţia virtuosului Zamora lua orice speranţă de marcare a francezilor. De atunci lucrurile s'au schimbat.

Evenimentele din Spania au făcut din cel mai popular portar continental, un simplu refugiat, care se bucură de ospitalitatea Franţei.

Camaraderiile şi prieteniile făcute în sport îi servesc actualmente lui Zamora, îl fac să uite de zile de bejanie cari le trăeşte.

Şi în ţara lui, Zamora, datorită negalabilei experienţe pe care o are în football, conta ca unul din cei mai populari ziarişti sportivi.

Deaceea, prezenţa lui la un match de cupă, în Franţa, au făcut pe reprezentanii ziarelor să-i ceară impresiile.

Iată constatările făcute de Zamora, după matchul Red-Star-ului, la care a asistat:

„Prima remarcă: Intâlnirile din Cupa Franţei se joacă doar într'un singur match (adevărata formulă de Cupă).

In Spania se joacă 2 matchuri: unul în fiecare oraş. Inutil să adaug că aceasta dă loc la veritabile „lupte" şi câteodată o echipă, este obligată să joace şi 6 matchuri în 2 săptămâni, jucând în localităţi diferite, pentru că „lupta" trebue să aibă loc pe un teren neutru.

Este drept: foarte interesant din punct de vedere financiar, dar ce muncă pentru jucători!

Colegii mei francezi au deci o „Cupă" mult mai puţin agitată.

Un eliminatoriu în Cupă, jucat într'un singur match este atât de dârz disputat încât nu mă miră deloc de nervozitatea de care a făcut dovadă Strassbourg şi Red Star în această întâlnire.

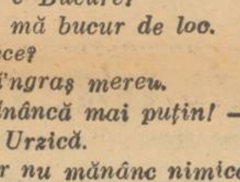
Am constatat că Strassbourg este o echipă care ştie să joace jocul de „Cupă", mai agresiv, mai violent, mult mai bine decât parizienii.

Red Starul, sunt sigur, într'un match amical sau chiar de campionat, poate face lucruri mult mai frumoase. In genere matchul nul, cum s'a terminat la repriză, ar fi fost foarte just. Primul goal a fost urmarea unei acţiuni foarte inteligente a extremei stânga, care în loc să shooteze, a centrat precis. Gonzales nu putea face nimic.

Goalul Red Star-ului a fost marcat în colaborare de către Simonyi şi Dessonnet (portarul Strassbourgului) acre a eşit imprudent din poartă.

Şi-a răscumpărat însă această greşeală, până la urmă, prin excelenta blocare în plonjou, dela sfârşit".

D. Bucur Bârsu, preşedintele Ligii de Sud, este un om gras. Asta n'ar fi mare lucru. Gras este şi d. Luchide... D. Bârsu însă, se îngraşe mereu.

Orice tentativă de a-şi opri sporirea greutăţii este inutilă. Nu mănâncă seara. Nimic... Face băi de aburi. Nimic... Ia purgative. Nimic... Se îngraşe mereu.

Deaceia, d. Bârsu are de câteva zile o dispoziţie foarte alterată. Işi plimbă dimensiunile cu o tristeţe care i-a alarmat toţi prietenii.

D. Urzică, vice-prezident al Ligii de Sud — alarmat de indispoziţia rubicondului său prezident, l-a interpelat zilele trecute, la Federaţie:

— Ce e Bucure?

— Nu mă bucur de loc.

— Dece?

— Mă'ngraş mereu.

— Mănâncă mai puţin! — l-a sfătuit d. Urzică.

— Dar nu mănânc nimica!

— Adevărat? Atunci din ce trăieşti?

— Din băutură. Beau toată ziua.

— Şi nu mănânci chiar nimica? — s'a mirat d. Urzică.

— Chiar nimica, nu! — a recunoscut d. Bârsu. Poţi să bei fără să mănânci? Mănânc ca să pot bea. Dar, mai mult beau decât mănânc Şi totuşi mă îngraş mereu...

Se anunţă că turneul baltic al echipei naţionale de football, nu se mai face.

*

Cu alte cuvinte, căzuse în baltă... Pe vremea — cam îndepărtată — când era oficial al Federaţiei de football, d. Nae Lucescu se căznea să înveţe franţuzeşte. Se afirmă că-şi luase şi o Freulein. Afirmaţia aceasta a rămas necontrolată.

Este cert, însă, că toată ziua, d. Lucescu repeta cu un accent galic foarte aproximativ:

— «Bon jour... bon soir... merçi...»

Şi o singură frază mai lungă:

— Voulles vous boire quelque chose?...

De câtva timp, fostul vistiernic al Federaţiei, manifestă o subită preferinţă pentru limba... latină. (In franceză — probabil — s'a perfecţionat...).

Zilele trecute, un confrate l-a găsit acasă studiind un volum de locuţiuni latine, şi repetând cu greşeli inevitabile unui începător:

— Veni... vidi... Vică...

In Obor, noua îndeletnicire didactică a d-lui Lucescu prilejueşte discuţii lungi şi nedumerite...

*

Turneul echipei noastre de fotball în ţările scandinave — cam mult deatuncea... — este încă viu în memoria celor cari au luat parte la el.

In special, Fănescu are din acest turneu amintiri pe cari le destăinueşte uneori, cu o melancolie progresivă.

— Au dia o cinste, ne-a povestit Fănescu, care m'a uimit. Intr'un oraş, în graba plecării, mi-am uitat un geamantan în gară; pe peron. La hotel, am observat lipsa. Dar ce puteam să fac?... M'am resemnat. Spre stupefacţia mea, însă, un gardist mi-a adus geamantanul la hotel. I-l dăduse un pasager care-l găsise pe peron şi care i-a arătat şi cartea mea de vizită, prinsă de geamantan: «Fănescu, de l'équipe roumaine de football».

Exemplul acesta extraordinar de cinste m'a uluit, dar mi-a prilejuit şi importante economii, de-alungul turneului

— Ce economii?

— N'am mai cheltuit un leu, cu hamalii.

— Dece?

— In fiecare oraş, îmi lăsam geamantanele pe peronul gării, şi câteva minute mai târziu, mi le aducea Poliţia la hotel...

Castor

8 IUNIE

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 17)

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

— Nu are nici-o importanţă. Imi place şi rece...

Abia o cunoscusem. Mai mult: abia o văzusem. Cu modestia ei însă, neobişnuită în localul în care se găsea şi unde — bine înţeles — trebuia să îndemne clienţii să consume, m'a câştigat.

Aş fi vrut să-i mulţumesc. Să-i spun că-i sunt recunoscător pentru amabilitatea pe care mi-o arată. Cuvintele, însă, mi-au rămas fără viaţă. Fără sonorizare.

Am rămas, aşa, tăcut şi obosit. Lângă mine, Milka a continuat să stea, cuminte, privindu-mă cu interes.

Apoi, mi-a prins mâna în mâinile ei mici şi m'a zguduit, voind parcă, să mă trezească:

— E destul de târziu.

— Ei şi ?...

— Du-te acasă.

— Să plec ?

— Da, da... Nu mai ai ce să faci aici.

Am ascultat-o, fără să vreau. M'am ridicat. In faţa mea, un chelner a apărut drept, cu-o notă de plată în mână:

— O sută douăzeci de lei.

— Cât ?...

— Aveţi să plătiţi o sută douăzeci de lei.

M'am căutat în buzunare. Nu am găsit decât o monedă mică, de-o sută de lei. In îmbujorarea obrajilor, Milka mi-a descoperit încurcătura în care mă aflam. A intervenit ea:

— Lasă că-mi plătesc eu cafeaua.

— Cum să ţi-o plăteşti singură? A fost cafeaua mea.

— Ba, de loc. Eu am băut-o.

In aceiaş clipă, m'a tras de mână în penumbra unei loji, aproape înfuriată:

— Nu vezi că n'ai bani?... Te faci de râs, în faţa chelnerului.

Am îngănat ceva, ca o mulţumire, şi am plecat.

Pe scară, până sus în gang, chelnerii s'au aplecat în faţa mea, acordându-mi diplome gratuite şi diverse.

— Salut, domnule doctor...

— Salut, domnule avocat...

— Salut, domnule inginer...

2 APRILIE. — I-am rămas dator lui Milka, o cafea. Doar n'o s'o las să mi-o plătească ea. Trebue, deci, să mă duc din nou la «Nipon». Să-i restitui banii, şi să-i mulţumesc.

Da, da... Diseară trebue să mă duc iarăşi la Nipon.

Nu mă atrage varieteul acesta cu fum, cu feţe obosite, cu tangouri leşinate şi chelneri protocolari. Nu-mi place niciun varieteu, căci toate sânt la fel.

Dar trebue să mă duc din nou. M'am înarmat cu câteva sute de lei, rupte din economiile mamei, şi sunt gata pentru Nipon.

Aştept doar să vină noaptea...

3 APRILIE. — Am fost din nou. De astă dată, chelnerii m'au primit cu mai puţin entuziasm. Probabil fiindcă am început să fiu cunoscut, sau fiindcă — şi mai probabil — n'am consumat eri decât o cafea pe care nu am putut să o plătesc.

Varieteul e plin. Nici-o masă liberă. Milka nu e aici. N'o văd nicăeri. Ba da. Iat-o la o masă. Dar nu e singură.

Bea, de astă dată şampanie. Iar lângă ea, roşu, buhăit şi transpirat, stă întins pe scaun un bărbat. Un tip de ungur, cu toate detaliile rasei: cap gloduros, ochi mici, tăiaţi spre margini, cu aspecte de provenienţă turanică certă.

Vreau să plec.

Milka m'a văzut.

S'a ridicat dela masă, şi-mi iese înainte, răzând:

— Iar ai venit?...

— Am venit să-ţi achit datoria.

— Datoria? Ce datorie?...

— Cafeaua, de-aseară.

Dar văd că nu eşti singură. Nu vreau să te reţin.

Milka râde:

—Nu, nu. Nu are nici-o importanţă. Dacă vrei să rămâi, poţi să stai la masa noastră.

— La masa voastră?...

— Dece, nu?... Prietenul meu nu se supără.

Am acceptat?... Am refuzat?... Nu ştiu. Ştiu doar că m'am trezit, împins de Milka, în loja în care o aştepta «prietenul» ei, cu chip de maghiar.

— Şezi... Uite, şezi aicea!

Mă invitase Milka. Dar nu puteam să şed, înainte de-a fi poftit de «titularul» lojii.

Milka a priceput:

— A, da... Ai dreptate. Trebue să vă prezint. Dar nici nu ştiu cum te cheamă.

Am îngănat, fără adresă precisă:

— Emil Vişoiu.

— Vişoiu?... Jucătorul de football?... s'a mirat Milka.

— Da, da.

— Pe mine mă cheamă Törek! s'a prezentat străinul, într'o limbă românească aproape nealterată.

Ne-am aşezat. D. Törek a făcut semn unui chelner:

— Şampanie... Mai pune câteva sticle de şampanie la frapat.

— Da, da... a consimţit Milka. Am o sete teribilă.

Am privit-o, zâmbind:

— Prin urmare, nu bei întotdeauna cafea.

— Sigur, că nu. Uneori beau şi şampanie...

Un timp, am tăcut toţi trei. Inţelegându-mi jena, Milka s'a simţit obligată să-mi dea o explicaţie suplimentară:

— Nu trebue să te simţi jenat, la masa noastră. D. Törek îmi este un vechiu prieten.

Dece nu-i spui adevărul? a intervenit d. Törek.

(Va urma)